

Лазарова сабота е еден од најпечатливите и најдлабоки денови во православната духовност, ден што стои на прагот меѓу страданието и надежта, меѓу смртта и животот. На овој ден се сеќаваме на чудото кога Исус Христос го воскресна четиридневно упокоениот Лазар, покажувајќи дека животот има последен збор над смртта.

Како што сведочи Светото Евангелие, ова чудо се случило само неколку дена пред

Христовото страдање и распнување на Голгота. Токму затоа, Лазаровото воскресение не е само изолиран настан, туку силна најава и предобраз на најголемото чудо – Христовото воскресение. Тоа било духовна подготовка за луѓето од тоа време, но и порака што одекнува низ вековите до денес.

Во овој настан, богословите гледаат длабока тајна: Исус Христос плаче пред гробот на својот пријател Лазар – како човек, исполнет со љубов и тага. Но во истиот момент, Тој го повикува од смртта – како Бог, со сила што ја надминува природата. Токму во тоа се открива единството на Неговата човечка и Божествена природа.

За тогашните сведоци, ова чудо било пресвртна точка. Мнозина поверувале дека Исус Христос е навистина Спасителот, додека за други тоа станало причина за сомнеж и отпор. Лазаровото воскресение станало „камен на соннување“, но и темел на верата.

Денес, Лазарова сабота нè повикува да размислиме за сопствената вера, за надежта во воскресението и за силата на љубовта што победува сè. Таа нè потсетува дека и во најтемните моменти постои светлина, и дека животот, со Божја помош, секогаш има последниот збор.